

Драга Татјана,

На непосредним председничким изборима који су одржани 24. септембра 2000. године др Војислав Коштуница освојио је 2.470.304 гласова или 50.24%.

Уз претпоставку да је ваше интересовање проширено и на сам квалитет поменутог изборног процеса што подразумева опис предизборне кампање, сам дан избора као и објаву изборних резултата, а да се површно не фокусирају само на ово последње слободан сам Вас подсетити не следеће чињенице.

Избори су расписани после на брзину донетих уставних амандмана 6. јула 2000. године о избору председника СРЈ и делегата за Веће република, само неколико месеци пре избора, без јавне расправе и без подршке легитимних представника „другог ока у глави“. Два дана касније Црна Гора је одбила ове амандмане и прогласила их неуставним.

Изборна кампања одржана је под репресивним Законом о информисању који је донет 1998. године, уз убиства и затварање новинара и кажњавање опозиционих медија драстичним новчаним казнама. Медијски мониторинг је показао да су Слободан Милошевић и његова партија заузимали 70% времена државне телевизије док су политичари ван владајуће коалиције добили око 9%,

Тог предизборног пролећа и лета ухапшено је око 2500 опозиционих политичких активиста, поред неуспешних атентата на Вука Драшковића 25. августа нестао је Иван Стамболић о чему државни медији нису обавестили јавност, застрашивање и нетолерантност, привођења и сурова испитивања чланова невладиних организација била су готово свакодневница.

На сам дан избора бирачка места имала су само један изборни списак, а избори су били вишеструки (савезни, локални).

Још од раније режим је одбио присуство како домаћих, тако и међународних посматрача избора што је само повећало шансе за појаву неправилности на изборном месту, поготово што нико није могао да исконтролише колико је гласачких листића заиста одштампано, а и опозиција није имала право да контролише гласање у касарнама (сетите се понашања генерала Павковића тада начелника Генералштаба пред изборе).

Ако томе додамо и прекидање рада Савезне изборне комисије, избацивање појединих чланова као и само саопштење председника СИК-а о изборним резултатима иако опозицији није дозвољен увид и контрола бирачког материјала довољно вам говори да је и под таквим (не)условима победа др Војислава Коштунице била својеврсни подвиг.

Ако жалите због тога или сумњате у резултате који су објављени и око којих су се сложили сви актери сем поражених социјалиста и јуловаца или стајете на страну оних који „пате“ за другим кругом и сматрају да истину крије запаљени изборни материјал који је изгорео у оправданом народном гневу 5.октобра онда је и моје предочавање ових чињеница узалудно.

Имате право да верујете онима који су направили прегршт неправилности,отворено кршили изборна правила, још од раније били познати јавности по умешаности у крађи изборних резултата 1996. године и то вам нико не може оспорити.

Нека цвета хиљаду цветова. А поред њих и коров.

Занимљиво је, такође, да бившег председника питате о захтевима ЕУ у САД, а не помињете његов мистериозан састанак са министром иностраних послова Русије који се изненадно појавио у вили у којој је Слободан Милошевић био заправо у кућном притвору и шта је тада од њега захтевано и има ли писаних трагова тог састанка.

Што се тиче познатог „упозоравајућег“ говора председника Милошевића неколико дана пре 5. октобра постоје неколико (много) изнетих нетачности.

Обећање ДОС-а да ће после доласка на власт Србију изузети од даљих ратних разарања је испуњено – прва деценија двадесет првог века протекла је у варљивом миру што се за деценију власти оног који упозорава се и не би могло рећи. Напротив!

Обећање ДОС-а да ће Србија бити враћена у међународне институције такође је тачно - СРЈ је постала члан УН-а, а касније су уследила чланства и у друге европске и светске организације.

Велика социјална раслојавања друштва током владавине горе поменутог упозоривача нису заобишла Србију и нису била одлика само Источне Европе. Напротив!

Политичко-економско-тајкунско-мафијашка класа формирана је почетком деведесетих и корелира са избијањем ратова у окружењу и увођењем санкција ни непуна два месеца пошто је Слободан Милошевић направио СРЈ-државу које је постала марионета не западних сила већ управо те новонастале класе која је своју моћ, богатство и недодирљивост стекла изолована од остатка цивилизације и у тој проклетој авлији, ограђеној бодљикавом жицом, уз преторијанску гарду која се претворила у високо специјализовану терористичку организацију, обезбедила сигурну будућност за своје потомство деценијама унапред.

СРЈ, и Србија унутар ње, јесте била земља ограниченог суверенитета јер је суверенитет њеног народа био ограничен или чак поништен константним изборним крађама.

Нетачне тврдње су такође да ће се територија Југославије распарчати и да ће прва жртва бити Косово. Време је демантовало ту тврдњу. Црногорски грађани на референдуму 2006. године одлучили су да прогласе независност своје републике и тиме је и формално престала да постоји државна заједница као правни наследник СРЈ. Судбина Косова и даље се одвија по смерницама уцртаним у Резолуцији (па и сама Декларација о независности) у чијем је стварању учествовала политика упозоривача.

Такође, као што је познато, упркос жељама појединих политичких опција Санџак и даље није добио статус аутономије те и ова олако бачена петарда није никога уплашила.

Што се тиче Војводине као саставног дела суседне Мађарске, већ у тој тврдњи можете да приметите сву симптоматологију губитника и страх од наступајућих последица. Централна Србија није постала полигон НАТО савеза нити је иједна формација стационирана на њеној територији.

Што се тиче опкољавања Русије и њене „одбране“ за њу немам нимало разумевања ако се она води преко српских леђа јер ми Срби имамо доста лоше искуство са онима који су пре свега гледали руске (совјетске) интересе, а занемаривали српске.

Они који су се ставили у службу некад Револуције, а сада нео-анти-колонијализма ће надам се оставити Србију на миру, да је неће користити зарад нечијег поткусуривања и да неће наново радити у корист штете моје отаџбине бранећу своју резервну.

Што се тиче сахране председника Милошевића мислим да пуцате у погрешну мету јер је др Војислав Коштуница у томе био само пасивни саучесник што за њега није уопште изненађујуће, већ је, напротив, део његовог карактера.

Те 2006. године Врховни савет одбране, на предлог председника Србије Бориса Тадића (ДС), донео је одлуку о неангажовању Војске СЦГ у протоколу сахране.

Градоначелник Београда Ненад Богдановић (ДС) најавио је да неће дати дозволу да Милошевић буде сахрањен у Алеји великана.

Потпредседник Владе Милољуб Лабус (Г17 плус) изнео је став Владе да сахрана треба да буде приватна, а не државна. Као што видите, др Коштуница, као и у већини случајева када се тражила самостална и одлучна реакција одлучио је и овог пута да буде необавештен.

Зато Вам, на крају, саветујем да не очекујете узалудно одговор онога на кога сте насловили своје писмо. Многи су од истог очекивали разне одговоре и пре дочекали пензије или нешто горе.

Одговор Татјани Милошевић

Пише: Александар Дикић
уторак, 27 март 2012 10:00

Као непоправљиви џентлмен нисам могао да дозволим да се једној дами не одговори на адекватан начин.